

Lucia Cvanigová

Ten, čo ma zachránil

eknizky.sk

Ten, čo ma zachránil

eknizky.sk

Lucia Cvanigová

Táto poviedka bola prihlásená do súťaže

TISÍC SLOV . JEDEŇ PRÍBEH .

Táto kniha bola vyrobená pomocou pressbooks.eknizky.sk a PDF bolo vytvorené pomocou PrinceXML.

Ten, čo ma zachránil © eknizky.sk. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Prechádzala som sa tmavou ulicou. Nikde nikoho nebolo. Každý sa od strachu krčil doma. Ja som sa nebála. Prečo by som aj mala? Nikoho aj tak nemám. Rodinu mi zabili už dávno. Uvidela som lavičku. Malú, ošúchanú lavičku. Boleli ma nohy, predsa len som prešla asi tri kilometre, kým som sa tu dostala. Išla som smerom k nej. Niečo ma prekvapilo presnejšie niekto. Sedel tam chlapec približne taký starý ako ja. Prisadla som si, spočiatku neprotestoval, že mu robím spoločnosť.

„Prečo nie si doma? Tu vonku je to nebezpečné.“ Povedal, pričom sa na mňa ani len nepozrel. Stále hľadel iba na čierno-čiernu oblohu rovnako ako ja. Nebolo na nej vidieť ani jediná hviezdu čo je škoda, pretože som tu merala takú dlhú cestu, aby som na ne mala dobrý výhľad.

„Ja sa ťa môžem opýtať to isté. A aj tak žiadneho votrelca tu nevidím. Ty nebudaj áno?“ Zasmial sa.

„Čo ak som jeden z nich?“ mykla som plecóm.

„Jeden z tých votrelcov, netvorov, vrahov? Tak ma teda zabi. Mne je totiž jedno či budem živá alebo mŕtva.“ Iba pokrútil hlavou a už ho nebolo. Správal sa zvláštne, možno bol vážne jeden z tých, čo napadli našu planétu. Ale keby to bol on asi by som nebola nažive. Pravdepodobne by som bola roztrhaná na kúsky, alebo by som ležala na dne priekopy, tak ako moji rodičia. Znova sa mi vybavil ten pohľad na mojich mŕtvych rodičov. Do očí sa mi znovu začali tisať slzy. Postavila som sa na nohy a vydala sa späť domov. Teda do toho z polovice zničeného domu, ktorý nám patril.

„Ahoj.“ Znova sa objavil ten neznámy chlapec. Netuším kedy prišiel.

2 Ten, čo ma zachránil

„Preboha. Vyľakal si ma, zjavil si sa tu ako duch.“ Niečo sa mi na ňom nepáčilo, no aspoň som nebola stále sama ako doteraz.

„Prepáč.“ Hlesol, na čo som len prikývla. Išli sme vedľa seba, nikto nepovedal čo i len slovo. Začínali sa ma zmocňovať obavy.

„Som Oleg. A ty si?“ prerušil ticho, ktoré medzi nami vládlo.

„Volám sa Anabeth.“ Jedným očkom som na neho zazrela. V tom prudko zastavil.

„Už nikdy mi neklam. Dobre? NIKDY. Ako sa teda voláš?“ pokračoval v rozhovore, akoby sa nič nestalo. Teraz mi bolo jasné, že to nie je človek. Ak by bol, nezistil by, že som mu klamala.

„Čo si zač?“ zvýšila som hlas.

„Votrelec, netvor ako si ma to ešte nazvala? Aha jasné, vrah.“ Povedal neutrálnym tónom.

„Vyzeráš ako chlapec.“ Zhodnotila som a nespustila z neho zrak.

„Dobrý postreh.“ Uškrnul sa.

„Zabiješ ma.“ Pretočil očami.

„Prečo by som to robil? Ja viem, že väčšina z nás zabíja ľudí, ale ja som proste iný.“ Niečo vo mne mi našepkávalo aby som mu neverila, ale ja som si nevedela pomôcť. Verila som mu.

„Ako ste sa tu...“ nestihla som dohovoriť lebo ma prerušil. Nemala som rada, keď mi niekto skočil do reči. V tomto prípade som však za to neskôr ďakovala.

„Pšššt.“ Zbadala som neďaleko skupinku. Ťažko povedať či to boli ľudia. Avšak ľudia by teraz len tak nestáli vonku a nerozprávali sa. To asi iba ja som bolo taká hlúpa, že som sa uprostred noci vydala na prechádzku.

„Tvár sa, že si mŕtva!“ než som sa stihla spamätať prehodil si ma cez rameno. Zvesila som ruky a zavrela oči. V duchu som sa modlila aby ma nezabili. Zvláštne. Ešte pred chvíľou mi bolo jednočo so mnou bude, ale keď mi naozaj začalo hroziť, že ma zabijú. Naozaj som mala strach. Cez zatvorené oči som nevidela kam ideme. Oleg

išiel dosť pomaly, keď v tom zastal úplne. *Určite ma zabijú.* Prebleslo mi hlavou.

„Žije?“ spýtal sa jeden. Mal hrubý hlas.

„Podľa mňa hej. Nikdy predsa nechcel nikoho zabiť, pamätáš?“ pridala sa nejaká žena.

„Je mŕtva, ale ak mi neveríte, poďte do hlavne haly.“ Najskôr išiel veľmi pomaly, no po čase začal utekať najrýchlejšie ako len vedel. Netušila som čo sa deje, ani som nemala odvahu otvoriť oči a zistiť to.

„Stoj!“ počula som zozadu. Nereagoval utekal ďalej. Zrazu zastavil.

„Myslel si, že nám utečieš? Daj nám ju. Nevieť čo s ňou máš, ale že si ty tak zomrie rýchlo. Nebude trpieť.“ Hovoril pomaly zdalo sa, že bol dosť ďaleko od nás. Začínala som panikáriť. Nevedela som čo mám urobiť.

„Hneď ako ťa položím na zem začneš utekať. Pôjdeš stále rovno, pri veľkom dube zastaneš a počkáš na mňa. Keby sa niečo zomlelo trikrát zapískaj.“ Pomaly ma postavil na nohy. Chvíľu som vystrašene stála a nevedela čo robiť. Nechcela som ho tam nechať samého.

„Bež!“ zakričal. Utekala som do neznáma. Nevidela som poriadne ani na krok, nevedela som písať, ale jediné čo ma v tej chvíli trápilo bolo, že som ho tam nechala. On ma z neznámych dôvodov zachránil a ja som ho opustila. Vtedy som sa naučila, že aj keď je niekto iný nemusí byť hneď ten zlý. Dub som už mala videla. Zrazu som však spadla a všetko predom mnou zmizlo ako mávnutím čarovného prútika. Ocitla som sa sama v nekonečnej tme.

Pomaly som otvorila oči. Skláňala sa nado mnou nejaká osoba. Dúfala som, že je to Oleg. Bol to však nejaký chlapec, ktorého som vôbec nepoznala. Pýtala som sa na ho Olega bohužiaľ ho nepoznal. Potom som sa poobzerala kde to vlastne som. Boli sme pod zemou, priestory tu boli veľmi veľké. Žilo tam veľa ľudí, ktorých zachránili

4 Ten, čo ma zachránil

ONI. Keď som sa vypytovala čo sú zač každý mi povedal niečo iné. Jeden tvrdil, že sú z inej galaxie, ďalší, že to sú vlastne ľudia ako my z paralelného sveta ba dokonca, že ich stvoril šialený vedec. Existovalo milión možností o tom kto to bol. A kto to bol podľa mňa? Bol to ten, čo ma zachránil, aj keď nemusel. Najviac ma mrzí, že sa štyri roky čo sme sa tam schovávali sa neobjavil. Ani som mu nepoďakovala za záchranu. Zrejme ho zabili, keď som utiekla. Ale ja mám aj tak pocit, že stále žije. Kto by ich všetkých inak odtiaľto vyhnal? Možno sa raz predsa len vráti. Možno mu predsa poviem to slovo, ktoré mu chcem povedať už roky.